

ЗІПСОВАНИЙ

Роман циклу «Неказкова історія»

ЕМІЛІ МАКІНТАЙР

ЕМІЛІ МАКІНТАЙР

Зіпсований

Twisted

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Readcraft.

Оригінал: Twisted, Emily McIntire.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Readcraft, 2026. readcraft.fyi

1. Ясмін

— Він не схожий на хворого.

Слова прорізають мій одяг і колють у груди. Якби мене не виховали завжди лишатися політично кмітливою й люб'язною, я огризнулася б і ляпнула щось недоречне на кшталт...

— *Озирнися, де ти, Деббі. Ти говориш, як клоун.*

Натомість я закушую щоку зсередини й беру воду, дозволяючи вазі кришталю в долоні й прохолодному дотику рідини до губ утримати мене від слів.

До того ж я певна, що Деббі, молода, блискуча дружина губернатора Нью-Йорка, не *хотіла*, щоб я почула її слова. А може, й хотіла. Грубо з її боку, зважаючи на те, що ми в *моєму* домі, але, мабуть, не всім дано мати манери.

Я стежу за її поглядом уздовж мого обідового столу з морених дерев, аж поки не впираюся в батька на чолі, його смаглява шкіра здається жовтуватою й зношеною. Під втомленими очима глибокі мішки, фіолетові плями свідчать про те, що він *таки* справді тяжко хворий. Але, думаю, якщо людина не витратила роки життя на те, щоб запам'ятати найдрібніші зміни кожної його риси, він може здаватися просто перевтомленим. А для чоловіка, який володіє мультимільярдною імперією, що контролює більшість коштовностей світу, й керує нею, *перевтома* це синонім норми.

Певна, він буде в захваті, що люди не бачать змін у його здоров'ї.

Заздрість стискає мені живіт, і на мить мені хочеться помінятися місцями з кимось іншим у цій кімнаті, *з ким завгодно*, якби це означало, що я можу вдавати, ніби з ним досі все гаразд.

Тилапія з попередньої страви загрожує піднятися назад горлом, нудота перевертає шлунок, бо я знаю, що моє бажання неможливо виконати. Може, *вони* й не бачать різниці, а от я бачу.

Я бачу це в тому, які скуті й уривчасті його рухи, наче кістки вкрив бетон, якого він не може струсити.

Я бачу це в опущених кутиках його губ, коли він думає, що ніхто не дивиться, у тому, як він вбирає дрібні незначні деталі, які ми всі щодня сприймаємо як належне.

А найбільше я бачу це в його відсутності, щоразу, коли він замикається, позбавляючи мене необхідності дивитися, як опромінення й хімія випалюють йому вени, нищачи все на своєму шляху.

Ось що робить рак. Він спустошує тебе зсередини, не зважаючи на те, хто ти. Не має значення, чи тримаєш ти світ на долоні, чи маєш більше грошей, ніж Бог.

Він просто живиться смертю.

А смерть завжди перемагає, так чи інак.

Мій погляд переходить від батька до французьких дверей уздовж дальньої стіни, що виходять на задній бік нашого маєтку. Я зосереджуюся на тому, як зорі мерехтять на чорному небі й як темно-сині вогні величезного басейну огортають моторошним сяйвом усе, чого торкаються.

Будь-що, аби не думати про проблеми, від яких я ніяк не можу втекти.

Деббі хихоче, і моя увага переходить туди, де вона практично муркоче до чоловіка, що сидить поруч із нею.

Джуліан Фарачі.

Його темні очі, чорні, мов бездонні ями, вже дивляться на мене, пропалюючи мою маску чемної покори й оголюючи мене, аж поки я не почуваюся маленькою нікчемною дівчинкою, готовою до того, щоб її розчавили підошвою.

Я пам'ятаю, як він тільки з'явився, коли його взяли на посаду операційного директора «Султанс», а мені було п'ятнадцять, і, наївна дівчина, якою я була вісім років тому, я закохалася в нього, як підліток. То був жадібний до влади двадцятивосьмирічний чоловік, і щоразу, коли я приїжджала зі школи-пансіону на канікули, я боготворила його, засліплена його виглядом і захоплена владністю, яка сочилася з кожної його пори.

Але досить було одного разу почути, як він переконував батька тримати мене замкненою подалі, щоб у животі в мене більше ніколи не тріпотіло в його присутності.

Вона шкодить справі. Не можна дозволяти доньці приїжджати й відволікати вас, коли ви маєте зосереджуватися на тому, що тут відбувається. Шкода, що вона не хлопчик. Кому ви все залишите?

Той останній рядок став цвяхом у труну мого захоплення Джуліаном Фарачі, і все, що я відчувала відтоді, навряд чи було чимось іншим, ніж ненавистю.

Насправді й не шкода. На той час я вже звернула увагу на свого найкращого друга.

Мій погляд звужується на Джуліані, роздратування шпигає шкіру, мов голки. Він посміхається кутиком рота, підіймає вино й нахиляє келих до мене, татуювання на другій руці ворушаться з рухом кісточок пальців, коли він проводить нею по скуйовдженому чорному волоссю.

Маленька крапля води з мого келиха падає на тильний бік зап'ястя, я швидко ставлю його й відриваю очі від його глузливого погляду, запихаючи тремтячі пальці під стегна.

Телефон вібрує в мене на колінах, я схиляю голову й бачу сповіщення від хлопця, якому моє серце належить відтоді, як ми були дітьми.

Ейдан: Ти прекрасна

Серце тріпоче, і я мимоволі всміхаюся, озираючись, щоб побачити, де він. Його мати стоїть у кутку кімнати, світле волосся туго зібране в гульку, як наказано носити всім працівникам у нашому домі, а погляд опущений.

Він сьогодні працює з нею?

— Ясмін. — Різкий батьків голос прорізає туман, я різко повертаю погляд і зустрічаю очі двадцяти людей за столом, які тепер зосереджені на мені.

— Вибачте. — Я силую усмішку й підіймаю руки, стискаючи столове срібло. — Мабуть, я не почула, що ви сказали.

— Губернатор запитав, що ти думаєш про найновіше придбання твого батька. — Голос Джуліана холодний, але гладенький, мов масло, і по хребту пробігає холодок. Це просто нечемно, мати такий голос і таке обличчя, коли твоя душа настільки прогнила. Він дивиться на губернатора Кассума, сардонічно всміхаючись. — Ясмін гадки не має про всі тонкощі *нашого* бізнесу. Вона була зайнята тим, що пустувала в... — Він зиркає на мене. — Де це було? В Орегоні, в коледжі?

Моя виделка дзенькає об тарілку, коли я кладу її й переводжу увагу на губернатора Кассума, зуби скриплять від зусилля, якого мені коштує не жбурнути ніж через стіл у надії, що він встромиться в холодне, мертве серце Джуліана.

Попри те, що, здається, думають усі, я *таки* знаю, що відбувається в батьковому бізнесі. Він може намагатися мене від

цього захистити, але коли ростеш поруч із таким могутнім чоловіком, бачиш і чуєш більше ніж досить оборудок під столом.

До того ж те, що Мемфі Романо, за чутками капо італійської мафії, щороку особисто *приїжджає* завезти подарунки на свята, не надто кричить про законність.

Утім, для більшості світу мій батько просто спеціалізується на продажу ідеї кохання через надто дорогі коштовності. Сама назва бренду вражає, а якщо додати чіпкі слогани й мільйони доларів, що щороку вливаються в рекламу, яка обклеює діамантами «Султанс» телебачення й білборди, він стає взірцевим обличчям елегантності й блиску.

«Перетвори своє кохання з неогранованого алмазу на справжній діамант від "Султанс"».

— Я не наважилася б стверджувати, що знаю всі тонкощі бізнесу *мого* батька, — кажу я, наголошуючи слово *мого* виключно для Джуліана. — Але якщо ви питаєте мою думку про моральні наслідки подальшої торгівлі діамантами в зонах конфлікту, то я більш ніж рада поділитися міркуваннями.

Хтось зліва від мене пирхає, і мої очі знову прикипають до Джуліана. Його гостра щелепа сіпається, підкреслюючи вечірню щетину, що виділяється на смаглявому обличчі.

Тепер моя черга посміхнутися, і я посміхаюся, підіймаючи кутик рота й зиркаючи на батькову праву руку. Його очі звужуються, роздратування спалахує на обличчі, мов камера. Мене страшенно тішить бачити, що моє зауваження зачепило його за живе, саме так, як я й сподівалася.

Зрештою, я вголос сказала те, що кажуть пошепки, те, чого ніколи не можна *говорити*.

Усі за цим столом знають, що, попри наліпку «безконфліктні» на діамантах, які продає «Султанс», вони насправді не безконфліктні. Вони просто… *регульовані*. А я досить добре

знаю бізнес своєї родини, щоб знати: правила тут радше димова завіса, ніж дійсність. Так було відтоді, як мій дід іммігрував із Лівану й з нуля збудував «Султанс», налагоджуючи зв'язки з усіма, хто потрібен був, аби дістатися до алмазної галузі.

Батько розряджає напруження, посміюючись.

— Нині діти тікають до університету й думають, що готові підкорити світ. Це ще один приклад того, чому чоловіки мають керувати країною, а жінки сидіти вдома й дбати про дітей.

Щоки палають, і я знову опускаю погляд на коліна, а довкола столу лунають смішки. Мені не так уже й соромно. Я звикла до батькової женоненависницької риторики, і, попри те, що він каже, я знаю, що він мене любить. Може, він і не *хороша* людина, але до мене він завжди був добрий, і я люблю його, попри застарілі погляди й не надто пристойні бізнесові методи.

Дивовижно, на що ми здатні заплющувати очі, на що готові піти, коли йдеться про тих, кого любимо.

Батькові очі м'якшають, коли він дивиться на мене.

— Із твоїм дбайливим серцем ти будеш чудовою матір'ю, *хабібті*.

Правда в тому, що я навіть не *хочу* бути матір'ю. Я хочу лише фотографувати. Але для доньки Алі Карама це неприйнятна кар'єра. Не певна, що *будь-яка* кар'єра була б прийнятною. Батько щасливий по самі вуха, що я повернулася додому назавжди й покінчила з «досвідом» вищої освіти.

Джуліан нахиляється й говорить із батьком, а інші високі гості заводять свої поверхові розмови, що нічого не означають і нічого не *роблять*, хіба що гладять їхнє его, і отак увага переходить із мене. Телефон знову вібрує.

Ейдан: Не можу дочекатися, коли торкнуся тебе

Пальці торкаються губ, у животі вирує хвилювання, поки я обмірковую, як утекти з цієї нудної вечері й знайти Ейдана.

Моя нога вистукує по мармуровій підлозі їдальні, я озираюся, нутрощі нетерпляче смикаються.

Мабуть, я могла б піти, і ніхто навіть не помітив би.

Але я не йду, бо хоч як мені цього хочеться, етикет, який втовкмачували мені в голову від народження, панує понад усе. Лише коли десерт закінчено, а чоловіки відкланюються й ідуть до батькової сигарної кімнати, я притискаю руку до голови й вдаю позіхання.

— З тобою все гаразд, Ясмін? — питає Деббі, зводячи мідні брови.

Кілька інших жінок, що лишилися за столом, здебільшого дружини й кілька коханок, дивляться на мене з удаваною тривогою.

— Боюся, голова болить. Нічого такого, чого не виправить добрий сон. — Мої очі ковзають до коридору. — Якщо дозволите.

Мої пальці стискають дерево, я відсуваюся від столу й проходжу повз кількох працівників маєтку, що прибирають брудний посуд, виглядаючи, чи нема серед них Ейдана. Його нема. Щойно завернувши за ріг, я дістаю телефон, пальці літають, друкуючи повідомлення про те, де зустрітися, а в животі пурхають метелики.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
readcraft.fyi/uk/books/twisted/